

Lüzumlu Meslek

– MESUT ÇİFTÇİ · 17 Ağustos 2014

Köy yerinde yaşamak şehrin göbeğinde yaşamaya benzemez. Doktoru, hastanesi, sağlık ocağı, eczanesi, bakkalı, hükümeti ayağının dibinde değildir. Bu yüzden köy yerlerinde bu ihtiyaçları karşılamak için çeşitli savunma mekanizmaları gelişmiştir. Genelde köyün muhtarı köyün her işine koşuşturur. Ama bunun dışında köyde bir ebe nine, bir muskacı hoca, bir kırıkçı çıkıkçı muhakkak bulunur. Bulunmadı mı efendim civar köylerden birinde vardır. Öyle başın her ağrıdığına hastaneye, eczaneye gidemezsin. Orta Anadolu'nun kışları soğuk ve yağışlı, yazları sıcak ve kurak bozkırlarından birinin orta yerindeydi Akçasaray köyü. Bağlı olduğu ilçeye de vilayete de oldukça uzaktaydı. Köylü kurak topraklar üzerinde buğdayla arpadan başka ürünü ekip biçmezdi. Keçi ve daha çok koyun, bunun dışında da her hanenin bir kaç baş kara sığırdı o kadar. Toprak evler birbiri ardına ulanmış gibi görünürdü uzaktan. Her köyde olduğu gibi bir köy meydanı, bir harman yeri bir de köy konağı vardı. Muhtar Ali Osman köye salma salarak zar zor yaptırmıştı köy konağını. Kaymakamdan izin almak için az mı aşındırmıştı ilçenin yollarını. - Sayın kaymakamım, köy yerinde köy konağı bir muhtarın eli ayağı gibidir. Yalnızca muhtarın mı tüm ahalin, misafirin gelir, devletin memuru gelir, düğün olur, cenaze olur, seçim olur. Geçen seçimde gelen memurları nerede ağırlayacağımızı bilemedik. Müsaadeniz olursa köyümüze bir köy konağı yaptıracağız. Kaymakam önce muhtar para istiyor sandı. Ama baktı para istemiyor izin verdi muhtara köy konağı için. Zaten izin vermeyecekti de ne yapacaktı? Muhtar Ali Osman köy kahvesinde kaymakamla nasıl konuştuğunu kertine kertine anlattıktan sonra salma saldı tüm ahaliye. Elbette muhtarlık seçimlerindeki rakipleri köy kurulunun parasını çaldı dedikodusundan geri kalmadılar. Ama muhtar Ali Osman kulak arkası etti bu dedikoduları. Akçasaray köyünde en az muhtar kadar önemli ve köy halkının saygı duyduğu birisi de köyün kırıkçı çıkıkçısı Sınıkçı Cafer'di. Malum köy yerinde damdan düşen olur, eşekten düşen olur, attan düşen olur, çalışırken sakatlanan olur. Her defasında hastaneye koşamazsın ya, doğru Sınıkçı Cafer'in evine. Efendim bu Sınıkçı Cafer'in mesleği babasından mirastır kendisine. Ne zaman ki birinin eli, kolu, bacağı sakatlansa Sınıkçı Cafer'in ellerine teslim eder kendini. Yalnızca bu köyün değil civar köylerinde bir tane kırıkçı çıkıkçısıdır. Bunun dışında birkaç dönüm tarlası, birkaç tane koyunu, bir ineği bir de eşeği vardır. Üç kardeşin en küçüğü Cafer'inde altı tane çocuğu vardır. Köy yerinde kolay mı anam babam altı çocuğa beslemek, büyütmek? Allah'tan baba mesleği kırık çıkıkçılığı öğrenmiş de, onunla döndürüyor değirmenini. Ama köy yerinde her zaman para beklemek olmaz. Kimisi bir teneke buğday getirir, kimisi iri bir tavuk, kimisi iri bir horoz. Bunlar evin ihtiyacını karşılar karşılamasına da bir de bunları satmak iktiza eder. Önceleri eşiğinin heybesine yükler ilçe pazarında satardı gelenleri Sınıkçı Cafer. Sonra baktı olacak gibi değil, karısı Hacer'in düğünde takılan beşi bir yerdelerini de satarak kendine eski bir pikap aldı. Hani şu kaportasını keçi yiyenlerinden. Köy yerinde pikap almak ne demek anam babam? Bir anda Sınıkçı Cafer, Cafer ağa oluverdi. Cafer bir eşek gibi kullandı bu yeni aracını. Hem tarlaya götürür getirir, hem ilçeye pazara, civar köylere de kırıkçılığa çıkıkçılığa gider. Mühim adamdır canım Sınıkçı Cafer. Köyde namı almış yürümüştür. - Sınıkçı Cafer gibi olacaksın ağam - Öğretmez mi mesleğini bizim çocuklara? - Verir mi sırrını canım? -

Gelecek seçimde muhtarlığa aday olacakmış - Görüyor musun sen bizim Sınıkçıyı? - Olur anam babam olur, şehirde doktor neyse köyde sınıkçı o. Gelgelelim bizim Sınıkçı Cafer'in bir huyu vardır ki herkesin malumudur; çok gamsızdır, dünya yansa umurunda olmaz. Bileği burkulmuş, ciyak ciyak bağırın çocuğu götürürsün evine, ne bir heyecan ne bir telaş. Sanki sinirleri Allah tarafından alınmış. Bu gamsızlığıyla köy ahalisi her yerde güler eğlenir ama Sınıkçı Cafer'den de çekinir. Herkesin güle güle bir olduğu hikâye şöyledir; Sınıkçı Cafer pikap aldı almasına ama eşeği bile idare edemezken nasıl sürsün pikabı? Yaptığı küçük kazaların haddi hesabı yoktu. Yine günlerden bir gün komşu köye ailecek giderken büyük oğlu Ramazan'a vermiş pikabı. Kendisi de yamacına oturmuş. Ramazan biraz gel git akıllıdır, serde biraz gençlik olduğundan akli bir karış havadadır. Pikabı babasından alınca basmış gaza, basmış gaza toprak köy yollarında. Pikapta babası, annesi, kardeşleri varmış kim dinler? Sanırsınız Sınıkçı Cafer'in pikabı kanatlanmış uçuyor. Başkası olsa bir tane yapıştırır oğluna. Ama Sınıkçı Cafer'in gamsızlığı herkesçe malumdur. Hiç ses etmemiş. Kardeşleri, annesi arkada korkudan perişan. Yolun uçurumlu bir yerinde Ramazan kaybetmiş direksiyon hâkimiyetini. Pikap bir anda savrulmuş. Uçurumdan aşağı düşseler kurtulmanın imkânı yok. Pikabın içinde herkes çığlık çığlığa. Yalnızca bizim Sınıkçı Cafer sakin. Öldürmeyen Allah öldürmüyor işte. Tam da uçuruma düşmeye ramak kala durmuş eski pikap. Tüm aile şok içindeymiş. Pikaptan inmişler soluklanmaya. Kimisi ağlıyor, kimisi bağırıyor. Ramazan babasından kesin bir zılgıt yiyecek farkında korkuyor. Ama korktuğu gibi olmamış Ramazan'ın. Babası önce bir uçuruma bakmış, sonra eki pikaba. Ramazan'ın yanına gelmiş ve - Çok lüzumsuz bir ölüm olacaktı demiş. Köy kahvesinde bu hikâyeyi duyup da haykır haykır gülmeyeni yoktur. - Demek öyle demiş ha? - Ölümün lüzumlusu nasıl oluyor acerb? - Der der, bizim oğlanın ayağı çıktıydı da tüm köyü sardıydı çığılı, adam ağzını bile açmadı be. - Çok gamsız be - Gamsız da laf mı gamsızın gamsız - Bunun babası da böyleydi. Bu hikâye kulaktan kulağa anlatıladursun Günlerden bir gün Sınıkçı Cafer yine doldurdu ailesini pikaba, komşu köye gezmeye gidecekti. Hacer'i yanına oturttu, altı çocuğunu pikabın kasasına. Hacer korkuyor olsa da köy meydanından geçerken övüne övüne baktı köyün diğer kadınlarına. Kimde var böylesi pikap köyde. Kocasını alacak da gezmeye götürecekti diğer kadınları öyle mi köy yerinde? İşin aslı Cafer'de gezmeye götürmüyordu ya neyse, gezmek bahane kalmış borçlarını toplayacaktı. Köyden çıkıp da toprak yola girince, pikap birden bire sallanmaya başladı. Zaten korkan Hacer'in korkusu ikiye katlandı. Sınıkçı Cafer frene bastı ama durmuyordu. Bir süre öyle gitti pikap. Ardından baktı olacak gibi değil şoför kapısını açıp; - Çocuklar! Aşağıya atlayın, durmuyor araba! Diye bağırıldı Cafer. Çocuklar birer birer atladılar pikaptan. Kimisi toprağa düştü, kimisi kayaya. Sonra Sınıkçı Cafer karısına döndü; - Sende atla Hacer, durmuyor bu meret dedi. Karısı ağlıyordu; - Atlamam Cafer, atlamam dedi. - Neden atlamazsın? - Ben sensiz yaşamayı neyleyim? Öleceksek beraber ölelim. Baktı Hacer'in atlamaya niyeti yok. Kapıyı açtı ve bir tekmeyle arabadan aşağı attı Hacer'i. Ne olacaksa kendine olacaktı. Ama biraz sonra fren yerine gaza bastığını anlayıp durdurdu pikabı. Belki bir yere çarpsalar daha az yaralanacaklardı. Karısı, çocukları yol kenarında yatmış acı içinde bağırıyorlardı. Hepsini birer birer topladı Cafer. Kiminin eli incinmişti, kiminin kolu burkulmuştu, kimi yaralanmıştı. Ağlaya ağlaya eve gittiler. Konu komşu ahali toplandı Sınıkçı Cafer'in evine. Kısa süre sonra kaza yaptıklarını öğrendiler. Sınıkçı Cafer birer birer tedavi etti ailesini kimisinin çıkığına sabunla ovdu, kimisinin incinmiş yerine

zeytinyağı sürdü. Tüm ailesi savaştan çıkmış gibiydi. Tüm köy ahalisi geçmiş olsuna geliyorlardı. Sınıkçı Cafer; - Babamdan Allah razı olsun, lüzumsuz bir meslek öğretmemiş bak, gün geldi lazım oldu diyordu. Her gelene.